

Carles Guasch

OBRA RECENT

DIPUTACIÓ
D
CASTELLÓ

CENTRO CULTURAL PROVINCIAL

Las Aulas

De lunes a sábado de 10 a 14 y de 17 a 21 h.

DIPUTACIÓ
D
CASTELLÓ

CENTRO CULTURAL PROVINCIAL

Las Aulas

Plaza Las Aulas,1 · 12001 Castellón

Del 27 marzo al 21 abril de 2012

NI SEMPRE EL BLANC ÉS DE CALÇ, NI TOTS ELS BLAUS SÓN LA MAR

Si convinguéssim que una de les motivacions atribuïbles a la majoria d'artistes consisteix en l'intent –en perpètua reformulació- d'ordenar el caos, en el cas de Carles Guasch, aquest afany és en primer lloc observable en l'articulació de les formes, tot i que, d'una manera menys evident, allà on es juga la veritable partida diríem que és en els diàlegs i les tensions que s'estableixen entre els colors.

Pel que fa a la qüestió de la forma, i atenent a la disposició dels elements dins el rectangle, potser no seria arriscat parlar d'abstracció geomètrica –en el seu registre més humanitzat- o de certa tendència a un constructivisme que mai mantindria del tot a ratlla els esclats de l'emoció. Però és justament a la llum d'aquest diàleg que s'aniria constituint el quadre com a tal. Observem així, que les seves geometries de veladures cromàtiques i transparències superposades, s'agrupen sovint sota la forma de la creu. Però no estariem parlant aquí de la creu de la mística, ni tampoc de la que, a aquestes alçades, ja ha assolit la categoria de mítica en l'obra de Tàpies -on hi apareix estampada a mode de marca, de signe- o en algunes de les de Joseph Beuys, destacables entre molts altres dels qui han emprat aquest símbol primordial. Sinó de la creu en tant que estructura oferta a manera de suport, i així poder orientar-nos en mig les forces i instàncies sempre en conflicte a aquest món. Des d'aquesta òptica, en l'obra de Guasch la creu suposaria una contribució a l'equilibri, disposada a aportar-nos un centre i quatre punts cardinals.

I com a part d'aquests punts cardinals per a l'ordenació del món, hi trobem les parets, amb el seu secret al darrere sempre a punt per a la revelació. Parets amagades a carrerons estrets, dels quals podem intuir-ne la foscor (tenyida de grisos i marrons) entre un llambreig de murs emblanquinats i coronats de roba estesa, com una forma de mostrar la pròpia intimitat al món. I carrers amb cortines de gasa rere els vidres, a través dels quals és fàcil entreveure-hi esclats de vida transitiva en contínua transformació. I per tot parets tatuades. Sobre la pell del temps: rastres, vestigis, grafismes mig esvaïts entre les successives capes de blancor.

Però no sempre el blanc és el color de la calç, ni tots els blaus són la mar, i no obstant, sovint és inevitable el paisatge, proposat a voltes en l'obra de Carles Guasch com un naufragi d'arena i blau profund. A la platja, abans la onada no els esborri del tot: signes esgrafats.

Són els seus quadres un camp de blaus –tothora els blaus-, marrons, grisos, vermells i per damunt de tot el blanc. Però no el blanc com a símbol de puresa, sinó un blanc sudari disposat a estendre el seu vel sobre l'emergència del desig. Cortina per a velar els instints, llençols que suggereixen i oculten l'escena primordial. I polsant al darrere, tota manifestació de vida amb l'esclat del vermell com a revelació central: taca, empremta, testimoni irredent d'una passió. Ordre i caos en la seva permanent pugna mai no resolta. Mentre això no passi, serà necessària encara la pintura, i prest per al desafiament, ben segur, el compromís sempre renovat de Carles Guasch.

Carles Fabregat

NI SIEMPRE EL BLANCO ES DE CAL, NI TODOS LOS AZULES SON LA MAR

Si convenimos que una de las motivaciones atribuibles a la mayoría de artistas consiste en el intento –en perpetua reformulación– de ordenar el caos, en el caso de Carles Guasch, este afán es en primer lugar observable en la articulación de las formas, aunque, de una manera menos evidente, allá donde se juega la verdadera partida diríamos que es en los diálogos y las tensiones que se establecen entre los colores.

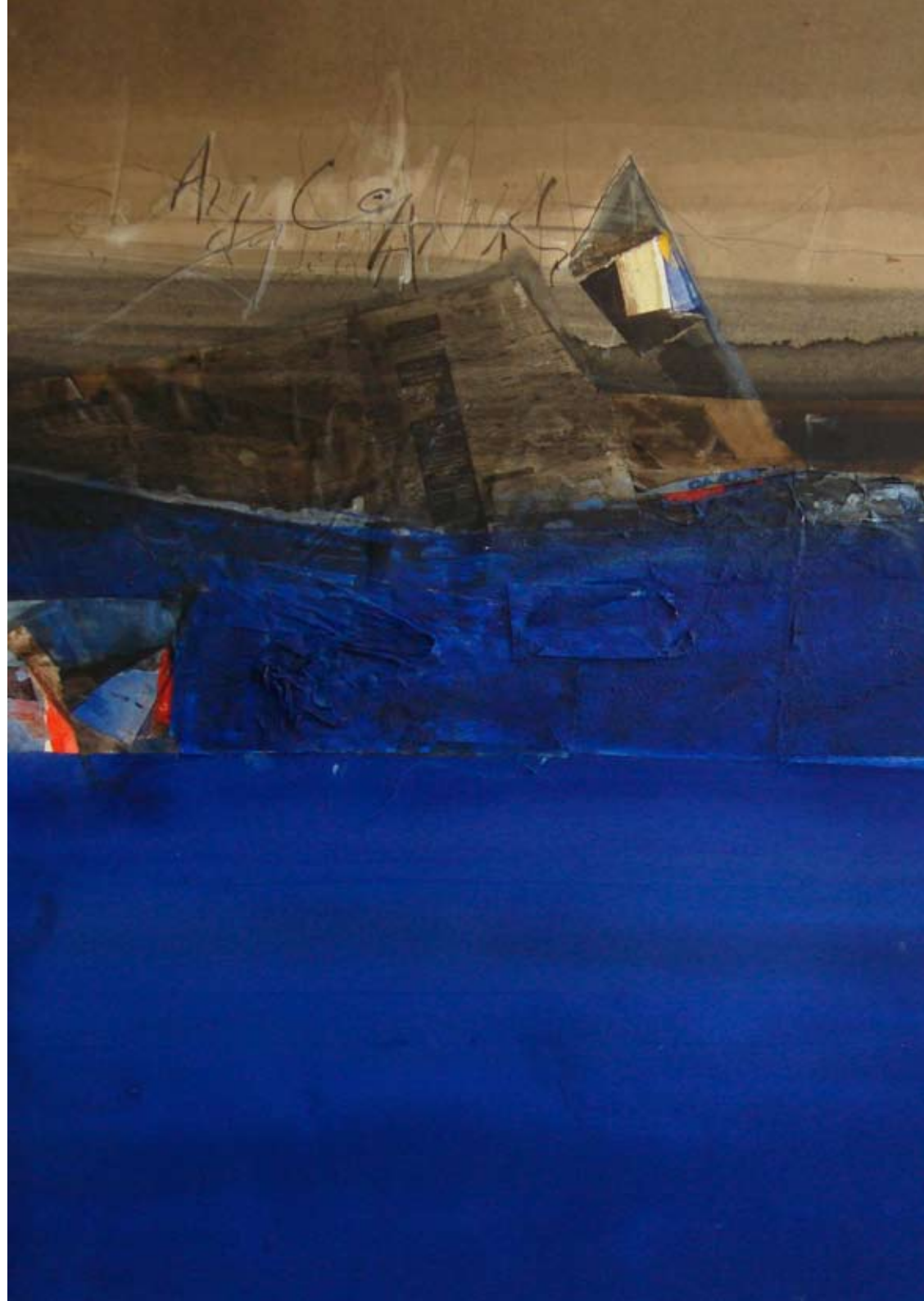
Por lo que respecta a la cuestión de la forma, y atendiendo a la disposición de los elementos dentro del rectángulo, quizá no sería arriesgado hablar de abstracción geométrica –en su registro más humanizado– o de cierta tendencia a un constructivismo que nunca mantendría del todo a raya los estallidos de la emoción. Pero es justamente a la luz de este diálogo como se iría constituyendo el cuadro como tal. Observamos así, que sus geometrías de veladuras cromáticas y transparencias superpuestas, se agrupan a menudo bajo la forma de la cruz. Pero no estaríamos hablando aquí de la cruz de la mística, ni tampoco de la que, a estas alturas, ya ha alcanzado la categoría de mítica en la obra de Tapias –donde aparece estampada a modo de marca, de signo– o en algunas de las de Joseph Beuys, destacables entre muchos otros de quienes han empleado este símbolo primordial. Sino de la cruz en tanto que estructura ofrecida a modo de apoyo, y así poder orientarnos en medio de las fuerzas e instancias siempre en conflicto en este mundo. Desde esta óptica, en la obra de Guasch la cruz supondría una contribución al equilibrio, dispuesta a aportarnos un centro y cuatro puntos cardinales.

Y como parte de estos puntos cardinales para la ordenación del mundo, encontramos las paredes, con su secreto detrás siempre a punto para la revelación. Paredes escondidas en callejuelas estrechas, de las cuales podemos intuir la oscuridad (teñidura de grises y marrones) entre un destello de muros enjalbegados y coronados de ropa extendida, como una forma de mostrar la propia intimidad al mundo. Y calles con cortinas de gasa tras los vidrios, a través de los cuales es fácil entrever estallidos de vida transitiva en continua transformación. Y por todo paredes tatuadas. Sobre la piel del tiempo: rastros, vestigios, grafismos medio desvanecidos entre las sucesivas capas de blancura.

Pero no siempre el blanco es el color de la cal, ni todos los azules son la mar, y no obstante, a menudo es inevitable el paisaje, propuesto a vueltas en la obra de Carles Guasch como un naufragio de arena y azul profundo. En la playa, antes la ola no los borró del todo: signos esgrafiados.

Son sus cuadros un campo de azules –siempre los azules–, marrones, grises, rojos y por encima de todo el blanco. Pero no el blanco como símbolo de pureza, sino un blanco sudario dispuesto a extender su velo sobre la emergencia del deseo. Cortina para velar los instintos, sábanas que sugieren y ocultan la escena primordial. Y pulsando detrás, toda manifestación de vida con el estallido del rojo como revelación central: mancha, huella, testigo irredento de una pasión. Orden y caos en su permanente pugna nunca resuelta. Mientras eso no pase, será necesaria aún la pintura, y presto para el desafío, muy seguro, el compromiso siempre renovado de Carles Guasch.

Carles Fabregat

Oli sobre tabla, 2011
46x68 cm

Oli sobre tela, 2011
92x72 cm

Oli sobre tela, 2011
100x80 cm

Oli sobre tela, 2012
40x40 cm

Oli sobre tela, 2011
40x40 cm

Oli sobre tela, 2011
81x71 cm

Oli sobre tela, 2011
100x80 cm

Oli sobre tela, 2012
50x65 cm

CARLES GUASCH

La seua formació artística comença en l'escola d'Arts d'Eivissa i continua en l'Escola Massana de Barcelona.

Ja d'estudiant la seua obra té una presència significativa a Catalunya i a Eivissa.

La seua primera exposició té lloc en l'Ateneu Barceloní i també a Barcelona participa en diverses exposicions: Palau de la Virreina, Cercle de Sant Lluç, Galeria Roc Guinart, Galeria Matisse...

Després d'aquesta primera etapa, a finals dels vuitanta, torna a Eivissa. El seu estil evoluciona en una abstracció més lumínica i més lírica. Etapa expositiva molt prolífica: Eivissa, Madrid, València, Solingen (Alemanya), Sevilla (Expo Univerdal 92), Viena, Londres, Palma de Mallorca, Menorca, Santander, Granada, Roma, Los Angeles, Nova York, Salamanca, Barcelona, Vigo Vitòria, Formentera, Saragossa, Mexican Cultural Institute (Washington DC), Girona, Manchester...

Interpretant a Ramón Llull (Madrid, Moscou, Mallorca, Museu de Menorca, Berlín, Atenes).

Exposicions més recents: Exposició retrospectiva (2000-2010) en la sala Sociocultural s'Alamera del Consell d'Eivissa, 2010), sala es Polvorí (Ajuntament d'Eivissa, 2010), exposició Seqüències I, Museu de la Mediterrània, Torroella de Montgrí (Girona, 2010), Sala Can Jeroni (Sant Josep, Eivissa, 2011), Seqüències II en la Galeria Via 2 d'Eivissa 2011. Centre Cultural Provincial Les Aulas, Castelló, 2012.

Hi ha obra seua en el Museu d'Art Contemporani de Salamanca, en l'Ateneu Barceloní, en la Fundació la Caixa, en el Consell d'Eivissa, en l'Ajuntament de Santa Eulàlia, en l'Ajuntament d'Eivissa, en la Fundació Fracado de Milà, En la col·lecció d'art de la CAM (Caixa de la Mediterrània), en la Fundació sa Nostra, i en col·leccions privades de diferents llocs del món.

Oli sobre tela, 2011
60x80 cm

Su formación artística comienza en la escuela de Artes de Ibiza y continua en la Escuela Massana de Barcelona.

Ya de estudiante su obra tiene una presencia significativa en Cataluña y en Ibiza.

Su primera exposición tiene lugar en el Ateneo Barcelonés y también en Barcelona participa en diversas exposiciones: Palau de la Virreina, Cercle de Sant Lluç, Galeria Roc Guinart, Galeria Matisse...

Después de esta primera etapa, a finales de los ochenta, vuelve a Ibiza. Su estilo evoluciona en una abstracción más lumínica y más lírica. Etapa expositiva muy prolífica: Ibiza, Madrid, Valencia, Solingen (Alemania), Sevilla (Expo Univerdal 92), Viena, Londres, Palma de Mallorca, Menorca, Santander, Granada, Roma, Los Angeles, Nueva York, Salamanca, Barcelona, Vigo Vitòria, Formentera, Zaragoza, Mexican Cultural Institute (Washington DC), Girona, Manchester.

Interpretant a Ramón Llull (Madrid, Moscú, Mallorca, Museo de Menorca, Berlín, Atenas).

Exposiciones más recientes: Exposición retrospectiva (2000-2010) en la sala Sociocultural s'Alamera del Consell d'Eivissa, 2010), sala es Polvorí (Ayuntamiento de Ibiza, 2010), exposición Seqüències I, Museu de la Mediterrània, Torroella de Montgrí (Girona, 2010), Sala Can Jeroni (Sant Josep, Eivissa, 2011), Seqüències II en la Galeria Via 2 de Ibiza 2011. Centre Cultural Provincial Las Aulas, Castellón, 2012.

Hay obra suya en el Museo de Arte Contemporáneo de Salamanca, en el Ateneo Barcelonés, en la Fundació la Caixa, en el Consell d'Eivissa, en el Ayuntamiento de Santa Eulalia, En el Ayuntamiento de Ibiza, en la Fundació Fracado de Milán, En la colección de arte de la CAM (Caja del Mediterráneo), en la Fundació sa Nostra, y en colecciones privadas de diferentes partes del mundo.